

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 016867 16 Увп
Бања Лука, 5.12.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрша, председника вијећа, Душка Бојовића и Страхиње Ђурковића, чланова вијећа, уз судјеловање Здравке Чучак као записничара, у управном спору по тужби Републике Српске., заступане по Правобранилаштву Републике Српске (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број ... од 24.4.2015. године Управе ... (у даљем тексту: тужена) и закључка Подлручне јединице тужене у Г. (у даљем тексту: Подлручна јединица Г.) број ... од 6.2.2015. године, у предмету накнаде трошкова правног заступања у поступку експропријације непокретности, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 016867 15 У од 7.3.2016. године, у нејавној сједници одржаној дана 5.12.2018. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Одбија се захтјев тужиоца за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Побијаном пресудом је, у ставу 1. изреке, одбијена тужба против уводно означеног рјешења тужене број ... од 24.4.2015. године (у даљем тексту: оспорени акт), а у ставу 2. изреке одбачена као недозвољена тужба против закључка Подручне јединице Г. број ... од 6.2.2015. године, па у ставу 3. изреке одбијен захтјев тужиоца за накнаду трошкова управног спора. Оспореним актом тужене је одбијена жалба тужиоца изјављена на наведени закључак Подручне јединице Г., којим су у тачки 1. диспозитива признати трошкови правног заступања у предмету потпуне експропријације непокретности (у сврху изградње одводних канала на ауто-путу Г. – Б.) власника М. (О.) П. из Р., у износу од 1.492,50 КМ, док су у преосталом дијелу преко досуђеног износа трошкови заступања одбијени као неосновани, а тачком 2. диспозитива одређено да је тужилац као корисник експропријације, дужан те трошкове исплатити у року од 8 дана, рачунајући од дана правоснажности тог закључка, у корист адвоката М. М. из Г. (пуномоћника именованог).

Одбијање тужбе је суд образложио тиме да како је чланом 32. Закона о експропријацији („Службени гласник РС“ број 112/06, 37/07 и 110/08, у даљем тексту: ЗЕ) прописано да трошкове поступка експропријације сноси корисник експропријације, те како су у конкретном случају трошкови за правно заступање заинтересованог лица којег је заступао пуномоћник адвокат, били нужни и оправдани, јер се радило о сложеном поступку експропријације у оквиру којег су проведене многе радње, међу којим вјештачење по вјештаку пољопривредне струке, што указује на сложеност предмета, трошкови за правно заступање су правилно одмјерени према Тарифи о наградама и накнади трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 68/05, у даљем тексту: Тарифа). Ти трошкови се односе на двије расправе, и то дана 27.3.2012. године на рочишту

на терену и дана 21.10.2011. године у просторијама првостепеног органа, у износу од 600,00 КМ, као и за састав жалбе на рјешење од 29.11.2011. године у дијелу којим је одбијен захтјев заинтересованог лица за експропријацију преосталих непокретности, која жалба је уважена и те непокретности експроприсане, по ком основу су признати трошкови од 450,00 КМ, а и паушална награда адвокату у износу од 262,50 КМ и награда за вријеме од 3 сата одсуства, на поменуте двије расправе, што износи 180,00 КМ, односно све укупно 1.492,50 КМ, док је у преосталом износу од 870,00 КМ, колико је тражено захтјевом за накнаду трошкова правног заступања, захтјев одбијен.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужилац побија њену законитост, због повреде материјалног прописа и прописа о поступку које је могла бити од утицаја на рјешење ствари. Истиче да сложеност предмета у управном поступку није основ за досуђивање трошкова правног заступања, имајући у виду одредбе члана 103. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ број 13/02, 87/07 и 50/10, у даљем тексту: ЗОУП), којим је у ставу 1. прописано да свака странка сноси своје трошкове проузроковане поступком, међу којим су трошкови правног заступања и стручно помагање и слично, а ставом 3. тог члана остављена могућност органу управе да може странци надокнадити трошкове правног заступања уколико су били нужни и оправдани, која нужност и оправданост се цијени у сваком конкретном случају, али да у конкретном случају правно заступање није одређено одлуком управног органа нити сагласном вољом странака, због чега спорни трошкови правног заступања треба да падну на терет странке која је имала те трошкове, јер није утврђено да је правно заступање заинтересованог лица било нужно и оправдано. Додаје да примјеном одредбе члана 32. ЗЕ, као и правила логике, корисник експропријације не сноси трошкове вјештачења настале поводом жалбе власника непокретности ако је жалба одбијена, али да у трошкове експропријације не улазе трошкови правног заступања, који се надокнађују само ако је такво заступање било нужно и оправдано, а у конкретном случају управни орган није образложио који су трошкови били нужни и оправдани, јер према ставу заузетом од стране управних органа у конкретном случају и нижестепеног суда у побијаној пресуди, трошкови правног заступања су у свим случајевима нужни и оправдани. Предлаже да се захтјев уважи, побијана пресуда преиначи тако што ће се тужба уважити и поништити оспорени акт тужене а и првостепени закључак Подручне једнице Г., те да суд сам ријешити управну ствар одбијањем захтјева заинтересованог лица за исплату трошкова правног заступања, истовремено обавезујући тужену да тужиоцу надокнади трошкове покретања управног спора у износу од 870,50 КМ, а и трошкове подношења предметног захтјева у износу од 1.125,00 КМ, све укупно 1.995,50 КМ.

Тужена је доставила списе предмета ове управне ствари а није дала одговор на захтјев.

Заинтересовано лице у овом управном спору, М. П. из Р., заступан по пуномоћнику М. М. адвокату из Г., у одговору на захтјев наводи да је побијана пресуда правилна, па предлаже да се захтјев одбије.

Размотривши захтјев, одговор заинтересованог лица на захтјев, побијану пресуду, оспорени акт и цјелокупне списе предметне управне ствари, на основу одредбе 39. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Из списка предмета произлази да је закључком Подручне једнице Г. број ... од 27.11.2012. године одлучено о трошковима заступања у предмету потпуне експропријације непокретности, власника М. П. (заинтересованог лица у управном спору) заступаног у управном поступку по поменутом пуномоћнику адвокату, која експропријација је извршена због изградње одводних канала за потребе изградње ауто-пута Б.-Г., и то у дијелу који се односи на преостале непокретности именованог власника, тако да су трошкови његовог заступања одређени у износу од 2.362,50 КМ, које трошкове је обавезан да плати тужилац као корисник експропријације, у року и на начин како је то одређено тим закључком. Тај закључак је по жалби тужиоца, поништен рјешењем тужене број 21.05/473-130-1/12 од 26.6.2012. године и предмет враћен првостепеном органу на поновно одлучивање, због неправилно утврђеног износа трошкова заступања.

У поновном поступку, према упутама датим од стране тужене, Подручна јединица Г. је донијела нови закључак од 6.2.2015. године (који чини правно јединство са оспореним актом), којим је обавезала тужиоца да заинтересованом лицу надокнади трошкове правног заступања у поступку експропријације, у износу од 1.492,50 КМ, док је у преосталом дијелу захтјев за накнаду трошкова заступања одбијен као неоснован. Тај закључак је одбијањем жалбе тужиоца, потврђен оспореним актом, са образложењем да је Одлуком Владе Републике Српске број ... од 24.3.2011. године утврђено да је од општег интереса изградња одводних канала на поменутом ауто-путу, па су у ту сврху експроприсане непокретности власништво заинтересованог лица, сходно чему су му признати трошкови заступања по пуномоћнику адвокату, у складу са Тарифом у износу од 1.492,50 КМ, према доказима садржаним у спису тужене, с обзиром да цјелокупни управни поступак свједочи о многобројним радњама које је предузимао пуномоћник адвокат, у име и за рачун заинтересованог лица. У преосталом дијелу до износа од 2.362,50 КМ, што значи 870,00 КМ, захтјев за накнаду трошкова заступања је одбијен као неоснован, који трошкови су се односили на накнаду за одговор на тужиоачеву жалбу изјављену на рјешење Подручна једница Г. од 26.4.2012. године којим је усвојен захтјев заинтересованог лица за експропријацију преостале непокретности у смислу члана 11. ЗЕ, као и на одсуство пуномоћника из канцеларије од 2 сата, преко признатих 3 сата одсуства. Побијаном пресудом је оспорени акт оснажен, са разлозима већ изнесеним у уводу образложења ове пресуде.

Побијана пресуда је правилна и законита.

Одредбом члана 32. ЗЕ је прописано да трошкове поступка експропријације сноси корисник експропријације, изузев трошкова поступка насталих поводом жалбе власника непокретности, ако је жалба одбијена.

У конкретном случају, жалба власника непокретности, то јест заинтересованог лица из овог управног спора, изјављена на рјешење првостепеног органа од 29.11.2011. године којим је у ставу 2. тог рјешења био одбијен захтјев заинтересованог лица за експропријацију преосталих непокретности, је уважена, сходно чему су преостале непокретности експроприсане, по ком основу су заинтересованом лицу правилно признати трошкови заступања по пуномоћнику адвокату, у складу са Тарифом, у износу од 450,00 КМ, а и трошкови заступања на наведене двије расправе, дана 27.3.2012. године приликом вјештачења од стране вјештака пољопривредне струке на лицу мјеста а и дана 21.10.2011. године у просторијама првостепеног органа, који трошкови износе 600,00 КМ (2 x 300 бодова), имајући у виду да је вриједност бода према Тарифи 2,00 КМ. При томе адвокату у складу са Тарифом, припада паушална награда од 25%, која у конкретном случају износи 262,50 КМ, а такође припада и награда за вријеме која у конкретном

случају по основу 3 сата одсуства из канцеларије за двије расправе, од по 90 минута за сваку од њих, према вриједности бода износи 180,00 КМ, што све укупно чини 1.492,50 КМ. Тај износ је правилно признат заинтересованом лицу првостепеним закључком (који чини правно јединство са оспореним актом), док је у преосталом дијелу захтјев заинтересованог лица за накнаду трошкова такође правилно одбијен до износа од 2.362,50 КМ (односно 870,00 КМ) колико је првобитно затражено, а што је пуномоћник заинтересованог лица правдао тиме да је грешком поставио захтјев у том износу усљед преписивања трошковника из другог предмета.

Како се у конкретном случају радило о поступку експропријације, у којем је био одбијен захтјев заинтересованог лица за експропријацију преосталих непокретности у смислу члана 11. ЗЕ, па потом том захтјеву за експропријацију преосталих непокретности удовољено, неспорно је да су наведени трошкови правног заступања заинтересованог лица били нужни и оправдани, како је то правилно образложено од стране управних органа и суда у побијаној пресуди, јер је заинтересовано лице имало право да ангажује пуномоћника из реда адвоката, у циљу заштите својих интереса у току провођења поступка експропријације, чија сложеност се у конкретном случају, у којем је и вршено вјештачење по вјештаку пољоприврдене струке у погледу преосталих непокретности заинтересованог лица, не може довести у сумњу наводима тужиоца.

При томе је у побијаној пресуди суд правилно истакао да нису основани приговори тужиоца у погледу оспоравања примјене одредаба члана 103. став 2. и 3. ЗОУП-а, које се односе на то да кад у поступку учествују двије или више странака са супротним интересима, странка која је изазвала поступак, а који је по њу неповољно окончан, дужна је да противној странци надокнади оправдане трошкове, па да се трошкови за правно заступање надокнађују само у случајевима кад је такво заступање било нужно и оправдано. То из разлога што је чињеница да је у конкретном случају на захтјев тужиоца извршена потпуна експропријација непокретности, власништво заинтересованог лица, сходно чему трошкове поступка експропријације а самим тим и трошкове правног заступања заинтересованог лица, који су неспорно били нужни и оправдани, управо треба да сноси тужилац као корисник експропријације, како је то правилно одлучено првостепеним закључком који чини правно јединство са оспореним актом тужене, што је правилно оснажено побијаном пресудом, а о чему су у пресуди дати довољно јасни и аргументовани разлози које у свему прихвата и овај суд.

Из изнијетих разлога, по оцјени овог суда, у побијаној пресуди није остварен ни један од разлога њене незаконитости из одредбе члана 35. став 2. ЗУС-а, па се отуда, на основу одредбе члана 40. став 1. истог закона, захтјев тужиоца одбија као неоснован.

Будући да је захтјев тужиоца одбијен као неоснован, тужиоцу у смислу члана 49. и 49а. ЗУС-а према којима је странка која изгуби спор дужна противној странци да надокнади трошкове спора, не припадају трошкови управног спора, како по основу поднесене тужбе а тако и по основу предметног захтјева, сходно чему је и тај захтјев тужиоца за накнаду трошкова поступка одбијен као неоснован.

Записничар
Здравка Чучак

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарне
Амила Подрашчић